

שבועות שתיים פרק ראשון שבועות

תורה אור

(א) [לעיל ח: ט] (ב) [לעיל ט: א]
 (ג) ויחמתו עמי: ויחמתו
 (ד) ויחמתו עמי: (ממנו)
 (ה) [לעיל ח: ט] (ו) [לעיל ט: א]
 (ז) [לעיל ט: א] (ח) [לעיל ט: א]
 (ט) [לעיל ט: א] (י) [לעיל ט: א]
 (יא) [לעיל ט: א] (יב) [לעיל ט: א]
 (יג) [לעיל ט: א] (יד) [לעיל ט: א]
 (טו) [לעיל ט: א] (טז) [לעיל ט: א]

מוסף רש"י

שעיר ושעיר. שפיר הוא
 מני למיכא כסולה וכתיב
 וישעיר. ויחי מוסף על עין
 ראשון לקיים [לעיל ט: א]
 קרא עלי מועד. מתח
 דשלוש מרגלים מלי
 מליה וכלו ארבעים דידו
 גמי כאל ספק כהנא
 דתענית, והוקפנה להם על
 כפי לזכות. ויחי שיער
 החגש קרוי מועד ופסחים
 טו. דאמר קרא אחת
 בשנה. תרי זמני כתיבי
 אחת בשנה, ויפס אהרן על
 קרבתו אחת בשנה מוס
 חטאת הכפורים אחת בשנה
 יפס, ויפסיה דקרא ספק
 אחת לזכור על קרבתו
 ודרישני מניה ויפס אחת
 שאין כאל אחת כפרה אחת
 וליה שני מוסף כפרה
 אחת, ויפסיה דקרא
 ספק יפס לבשנה, דכתיב
 אחת בשנה יפס, לומר
 שאין אחד מכל קרבתות
 השנה כפרה וז' אלא
 זה נכלל ויפסיה ח.

ניכפרו אדיום הכפורים. על כפרת שער הנעשה בחון שאין זה
 ידיעה בחלה וש זה ידיעה בסוף: הא אמרינן. לקמן אחת בשנה
 כפרה זו לא תהא אלא אחת בשנה ואע"ג דהאי כשעיר הפנימי כתיב
 הא איתקוש להדי כלאמר בתמני' [א: ב]: קס"ד כל חד וחד מחבריה גמר.

ואיתקוש שעירי הרגלים לשעירי ראשי
 חדשים מה שעיר דראש חודש במילתא
 דקודש מכפרי אף שעירי רגלים במילתא
 דקודש מכפרי וכי תימא ניכפרו אדרשא
 חדש הא אמרינן יאותה אותה נושא עון ואין
 אחר נושא עון וכי תימא ניכפרו אדיום
 הכפורים הא אמר' אחת בשנה [כ: כפרה זו
 לא תהא אלא אחת בשנה אמאי מכפרי
 אי על שיש בה ידיעה בתחלה ויש בה
 ידיעה בסוף האי בר קרבן הוא אי על
 שיש בה ידיעה בתחלה ואין בה ידיעה
 בסוף האי שעיר הנעשה בפנים ויום
 הכפורים תולה אי על שאין בה ידיעה
 בתחלה אבל יש בה ידיעה בסוף האי
 שעיר הנעשה בחוץ ויום הכפורים מכפר
 על כרחך אינו מכפר אלא על שאין בה
 ידיעה לא בתחלה ולא בסוף: ר' מאיר
 אומר כל השעירים כפרתן שוה כו':
 אמר ר' חמא בר ר' חנינא מאי טעמא
 דר' מאיר אמר קרא שעיר ושעיר הוקשו
 כל השעירים זה לזה [י"ו] מוסף על ענין
 ראשון קסלקא דעתך כל חד וחד מחבריה
 גמר [י"ו] והאמר ר' יוחנן כל התורה כולה למידין
 למד מלמד חוץ מקדשים שאין למידין למד
 מלמד הא לא קשיא כולהו מקמא גמרי תינה
 כל דכתב ביה ושעיר עצרת ויה"כ דלא כתב
 ביה ושעיר מנלן אלא אמר ר' יונה אמר קרא
 יאלה תעשו לה' במועדי' הוקשו כל המועדי'
 כולן זה לזה: ור"ה לאו מועד הוא איברא
 ר"ה נמי אדקרי מועד כדאמר אבוי [דאמר
 אבוי תמוז דההיא שתא מלוי מליהו דכתיב
 יקרא עלי מועד לשבור בחורי אמר רבי יוחנן
 ומודה ר"מ כשעיר הנעשה בפנים שהוא אינו
 מכפר כפרתן והן אינן מכפרין כפרתו הוא
 אינו מכפר כפרתן כפרה אחת מכפר ואינו
 מכפר שתי כפרות הן אינן מכפרין כפרתו
 אמר קרא אחת בשנה כפרה זו לא תהא

ואיתקוש שעירי רגלים לשעירי ראשי
 הלמד בג"ש דר"ח מלין וחוזר ומלמד אדרגלים כתיב
 ופלוגמא היא דרכ פסא ומר וטרבא כתיב
 הוה אמר דפנימי נמי איתקוש
 קרבן מוספין דכתיב מלמד חטאת
 הכפורים הוא אחי שפיר דהשמה
 איתקוש רגלים לפנימי דמכפר אטומאת
 מקדש וקדשו אכל קשה לר"ש בן
 יהודה ולר"מ דאית להו דרגלים
 מכפרים אטור שאלכ הטמא
 היכי ילפינן הא כתיב מר"ח ר"ח
 גופיה לא ילפינן ביה הך כפרה אלא
 מג"ש מלין וע"ק אי פנימי נמי
 איתקוש כהאי היתקש אלא איצטרך
 לרבי יהודה חטאת לה' חטא שאין
 מכיר בו אלא ה' הא איתקש ר"ח
 ורגלים ולר"מ דמכפר אטומאת
 מקדש וקדשו וליכא לזאקמה כהו
 אלא בלין כהו ואין כהו וי"ל כיון
 דלין לאו עבודה היא אלא חכשית
 חוזר ומלמד דהא דלמד דמינו חזר
 ומלמד היינו בעבודה אע"פ אלא
 קשיא לר"מ היכי יליף בר"ח ורגלים
 אין כהו ויש כהו מלין הא מלין
 גופיה לא גמרינן אלא משעיר
 הפנימי שמכפר על דבר שיש בו
 ידיעה ותיקן ר"ח כספר הישר
 דכיון דהך היתקש דמועד הוא
 היתקש גמור למיזון ורגלים מר"ח
 לענין חטא שאין מכיר בו אלא
 ה' דכתיב ביה כהדיא עבדינן
 היתקש לכולה מילתא אפילו
 לדגרים דלא גמר אלא כתיב
 למקום אחר וכן מוכח בסוף פרק
 אהינו מקומן [שם דף טו:]:
 קס"ד דכ"ה חד וחד מחבריה גמר
 אינו והאמר רבי יוחנן
 וכו'. השתא לא קשיא עצרת ויום
 הכפורים מה"ל דכפרין כקמון
 משום דכיון דכל חד וחד מחבריה
 גמר אפילו להך דלא כתב ביה נמי
 שעיר ושעיר יליף מהך דלעיל הואיל
 והך דלקמיה כתב ושעיר אכל לקמן
 פריך שפיר דכיון דכולהו מר"ח גמרי
 לא מלי מלימין עצרת ויום הכפורים
 דלא כתב כהו ושעיר הואיל ויש
 הפסק בינם וכן ר"ח:

רבינו חננאל

ובצין כתיב עין הקדושים
 ולא עין עבודה. ר' מאיר
 אומר כל השעירים כפרתן
 שוה על טומאת מקדש
 וקדשו מאי טעמא ושעיר
 ר"ח מוסף ומקשי זה
 לזה. ואקשינן השעיר
 אינו למד מן השני דהנה
 השני מלמד הוא. וא"ר
 יוחנן דאין למדו למד
 מלמד בקדשים. ופרקינן
 כולהו משעיר קמא יליף.
 ואקשינן והא שעיר יו"כ
 ושעיר עצרת דלא כתיב
 בתו ושעיר. ופרקינן ר'
 יונה אלה תעשו לה'
 במועדיכם חוקשו כל
 המועדים כולם זו לזה.
 ר"ח נמי אקרי מועד
 כדאמר דאמר (אמר) [כ"ו]
 קרא עלי מועד לשבור
 בחורי. וא"ר יוחנן מודה
 היה ר' מאיר בשעיר
 של יו"כ הנעשה בפנים
 שאינו מכפר כפרתן. מאי
 טעמא אחת כתיב כפרה
 אחת הוא מכפר ואינו
 מכפר שתי כפרות. והן
 נמי אינן מכפרין כפרתו.
 מאי טעמא אחת בשנה.
 כפרה שאין מחכפת אלא
 פעם אחת בשנה ויה"כ
 מכפר. תניא נמי הכי
 דשעיר הנעשה בפנים אין
 אחר מכפר כפרתו ולא
 הוא מכפר כפרת אחרים:
 פתגמי היה ר' שמעון
 אומר שעירי ר"ח מכפרין
 על טהור שאכל טמא
 ושל רגלים מכפרין בו.
 אמרו לו מהו שיקרבו
 זה בזה. פ"י איק לא
 נקרבו שעירי הרגלים
 ברגלים. מהו שיקרבו
 שעירי הרגלים בריח. וכן
 שעיר ריח ברגלים. אמר
 להם יקרבו. הואיל וכולם
 באין לכפר על טומאת
 מקדש וקדשו: גמ'
 בשלמא דר"ח לא מכפר
 אדרגלים. עון כתיב בה.
 עון אחד הוא נושא ואינו
 נושא שתי עונות. אלא
 דרגלים אמאי לא מכפרי
 אדר"ח. כו'. ופשוטה
 היא ואסיקנא אמר קרא

אחת